
B. Kjøbenhavns Universitet

I. Academiske Examina.

1. Theologisk Embedsexamen.

Den 18 Julii.

1. Gerhard Giese, Salicath. En Søn af Holzførster og Landv. Commisf. Salicath, fød 1788 i Skovlyst i Nærheden af Frederiksberg, blev Student 1805 — Laudabilis.
2. Poul Emil Hansen. En Søn af Rector Professor Hansen i Viborg, fød 1788 i Viborg, blev Student 1805 — Haud illaudabilis.
3. — — — — immaturus.

Den 19 Julii.

4. Henrik Seerup. En Søn af afg. Landmand Christ. Seerup, fød 1788 paa Bense

- i Ribe Stift, blev Student 1806 — Laudabilis.
5. Jens Westengaard. En Søn af Sognepræst Westengaard, fød 1789 i Rundbye ved Holbek, blev Student 1806 — Laudabilis.
6. Joh. Christ. Tandberg. En Søn af Sørenskriver Tandberg, fød 1786 i Moss i Aggershuus Stift, blev Student 1806 — Laudabilis.

2. Juridisk Embeds-Examen.

A. Theoretisk Prøve.

a. Latinisk.

Den 10 Junii.

1. Christian Rothe. En Søn af Statsraad og Deputeret i det Slesvig Holstenste Cancellie, N. B. Rothe, fød i Kiøbenhavn 1790, blev Student 1807 — Laudabilis.
2. Georg Albert Koefod. En Søn af Stiftamtmænd Koefod i Ribe, fød i Fyen 1789, blev Student 1807 — Laudabilis.
3. Niels Møller Spandet. En Søn af Sognepræst Spandet til Alroe i Marhuus Stift, fød 1798, blev Student 1807 — Laudabilis.

Den 12 Junii.

4. Georg Tandberg. En Søn af Sørenskriver Tandberg, fød i Moss 1788, blev Student 1806 — Laudabilis.
5. Poul Holst. En Søn af Riibmand Holst i Drammen, fød 1789, blev Student 1807 — Laudabilis.
6. Hans Lange. En Søn af afg. Raadmand Lange, fød i Kiøbenhavn 1789, blev Student 1807 — Laudabilis.

Den 14 Junii.

7. Carl Wilh. Raben. En Søn af Geheime-Conferensraad Raben, fød i Kiøbenhavn 1789, blev Student 1807 — Haud illaudabilis.
8. Hans Koefod. En Søn af Stiftamtmand Koefod i Ribe, fød i Bøen 1787, blev Student 1806 — Haud illaudabilis.
9. Joh. Pet. Freuchen. En Søn af Forpagter Freuchen, fød paa Falster 1787, blev Student 1806 — Haud illaudabilis.

Den 15 Junii.

10. Jesø Fæster. En Søn af Riibmand Fæster, fød i Kiøbenhavn 1790, blev Student 1807 — Laudabilis.

11. Mart. Andersen. En Søn af Guldsmed Andersen, fød i Haderslev 1786, blev Student 1807 — *Haud illaudabilis*.

Den 17 Junii.

12. Poul. Christ. Nilson. En Søn af Justitsraad Nilson i Drammen, fød 1789, blev Student 1806 — *Laudabilis*.
13. Hans Holmsen. En Søn af Proprietær Holmsen, fød i Enebak i Aggerhuus Stift 1787, blev Student 1807 — *Haud illaudabilis*.

b. Dansk.

Den 19 Junii.

1. Søren Sørensen, (s. disse Ann. 1810 2 B. S. 233) — *Beqvem*.
2. Jos. Ant. Ludv. Schiøtz. En Søn af Kasserer Schiøtz, fød i Kiøbenhavn 1791 — *Ei ubeqvem*.
3. Hans Schade Dst. En Søn af afg. Seilmager Dst, fød 1793 — *Ei ubeqvem*.
4. Hans Lund. En Søn af Forpagter Lund paa Magaard i Sieland, fød 1794 — *Beqvem*.

Den 21 Junii.

5. Hans Kamm (see disse Ann. foreg. Bind S. 68) — Beqvem.
6. Hans Andersen. En Søn af en Bonde i Eggholdt i Ribe Amt, fød 1784 — Beqvem.
7. Peter Petersen. En Søn af Procurator Petersen, fød i Faaborg 1785 — Beqvem.
8. Hans Philip Selmer. En Søn af afg. Sognepræst Selmer, fød i Søllested i Fyen 1789 — Beqvem.

Den 24 Junii.

9. Mogens Klagstad. En Søn af afg. Bonde Ole Bernsen, fød paa Gaarden Klagstad i Wangs Sogn paa Hedemarken — Beqvem.
10. Niels Arctander Holm. En Søn af afg. Provst Holm til Alsted i Fyen, fød 1789 — Beqvem.
11. Afviist.
12. Afviist.

Den 26 Junii.

13. Fred. Christ. Müllertz. En Søn af Lieutenant Müllertz, fød 1787 — Beqvem.
14. Paul Høy Blich. En Søn af Skolelærer Blich, fød i Kiøbenhavn 1790 — Beqvem.
15. Frid. Eyl. Christ. Christensen. En Søn af afg. Forvalter Christensen — Eiubeqvem.

Den 28 Junii.

16. Udholdt ei Examen.
17. Afviist.
18. Søren Nielsen, en Søn af afg. Sognefogd Niels Jensen i Svebølle ved Callundborg, — Ei-ubequem.
19. Niels Carl Amtrup, en Søn af afg. Meubelhandler Amtrup, fød i Kiøbenhavn 1789 — Bequem.

B. Practisk. Prøve.

a. Candidati Juris.

1. Gerhard Hofgaard (Exam. theoret. 18 Jan. 1806 Laudab.) — Non contentendus.
2. Niels Leth Schisning (Exam. theoret. 13 Oct. 1809 Laudab.) — Laudabilis.
3. Ped. Joh. A. C. Eberlin (Exam. theoret. 7 Ap. 1810 Laudab.) — Laudabilis.
4. Fred. Siegfr. Muhle (Exam. theoret. 6 April 1811 Laudabilis) — Laudabilis.
5. Christian Rothe — Laudabilis.
6. Georg Alb. Kvesod — Laudabilis.
7. Nicol. Moll. Spandet — Laudabilis.
8. Georg Tandberg — Haud illaudabilis.

9. Poul Holst — Laudabilis.
10. Poul Chr. Nilson — Haud illaudabilis.
11. Joh. Holmsen — Haud illaudabilis.

b. Examinati Juris.

1. Ei antaget.
2. Mich. Hermann Gram (Exam. theoret. 20 April 1811 Ei ubeqvem) — Temmelig vel.
3. Ei antaget.
4. Hans Lund — Temmelig vel.
5. Hans Ramm — Temmelig vel.
6. Peter Peterfen — Vel.
7. Hans Philip Selmer — Vel.
8. Mogené Flægstad — Vel.
9. Niels Arctander Holm — Temmelig Vel.
10. Frid. Christ. Møllertz — Vel.
11. Ei antaget.
12. Ei antaget.

II. Promotioner.

Den 22 Junii forsvarede Candid. jur. Fred.

Christian Sibbern *) offentlig i Regentstirken sin af det philosophiske Facultet med følgende Censur:

Disputationem hanc inauguralem, intelligenti cum judicio conscriptam, dignam censet Facultas philosophica Havniensis, quæ pro summis in philosophia honoribus academicis rite obtinendis disquisitioni publicæ subjiciatur.

B. Thorlacius,
Decan. Facult. philos.

antagne Inauguraldissertation De principiis philosophicis disciplinæ juris (73 pp. 8). De ordentlige Opponentter vare efter Directionens Anmodning Hr. Statsraad, Ridder Schlegel, Hr. Professor Ridder Treschow og Hr. Professor Dr. Müller.

Samme Steds forsvarede Candid. Theolog. Jerem. Müller **) d. 13 Jul. mod de af Di-

*) Dimitteret fra Herlufsholms Skole 1802; vandt i Aarene 1805 og 1807 Præmien for de da udsatte philosophiske Preisopgaver; tog juridisk Embedsexamen i April 1810.

**) Dimitteret fra Randers Skole 1799; tog theologisk Embedsexamen 1804; tiltraadde derefter i Aaret 1806 en literarisk Reise til Tydskland, Italien og Frankrig, hvorfra han kom hjem i Mai 1809.

rectionen udnævnedede ordentlige Opponentter, Hr. Prof. Thørlacius, Hr. Justitsr. Prof. Schow og Hr. Prof. Sverdrup en Inauguraldissertation De Diis Romanorum Laribus et Penatibus*), hvilken af det philosophiske Facultet var antaget med følgende Censur:

Specimen hoc eruditionis, diligenter elaboratum, Facultas Philosophica Havniensis dignum censet, quod pro rite impetrandis summis in philosophia honoribus academicis publicæ disquisitioni subjiciatur.

B. Thørlacius.

p. t. Decanus Facult. Philos.

Efter at Udfaldet af disse offentlige Actus var i Overensstemmelse med den Kongel. Resolution af 1 Nov. 1808 igiennem Directionen til Hs. Majestæt indberettet, behagede det Allers høistfamme, under 22 Jul. og 17 August aller naadigst at tillade, at Magistergraden ved Kjöbenhavn's Universitet maatte Candid. jur. Frid. Christ. Sibbern og Candid. Theol. Jerem. Müller confereres, og til den Ende Magisterdiplomet for dem udstædes.

*) Hvoraf findes et Udtog i nærværende Hæfte.

III. Akademiske Smaaskrifter.

De Diis Romanorum Laribus et Penatibus; Specimen inaugurale, auct. Jerem. Müller. Hafniæ 1811, 89 pp. 8.

(Udtog, meddeelt af Forfatteren).

Indledning.

Da Mennesket alt i Barndoms Perioden begyndte at blive opmærksomt paa det Virksomme i sit Indre, der er forskjelligt fra Legemet, paa den Aande, der føles i Aandedrættet og i hvis Sæde Tænkningen synes at boe, fort, da det fik tillagt sig selv en Aand, forledtes det og let til at tillægge alle Naturtingene Aander, som al Virksomheds og Bevægelses Aarsager. Herfra den Bane, at antage selv hos de ubetydeligste Ting slige virkende Aander som fortrinligere Bæfener eller saakaldte Guder, hvis Dyrkelse uden al Tvivl skyldes saavel de velgiørende Virkninger, man tilskreder disse, som den Frygt og Rædsel, visse Naturphænomener især maatte indgyde det endnu raa og for al Kundskab til Naturen aldeles blottede Menneske. Men jo mere nu denne eller hiin Naturting begyndte at tiltrække sig Opmærksomhed, jo større dens Virkninger forekom Mennesket, jo omhyggeligere var og den Dyrkelse, der beviskes samme. En forskjellig Rang blev saaledes

des Guderne tillagt, og, da Begrebet om flere eller een eneste høieste Verdensbestyrer kun Tid efter anden og ved Kulturens gradvise Stigen opstaaer hos Menneskene, bringes de saaledes til at dvæle ved Begrebet om flere Underguder, hvilke, saasom man ei kunde tænke sig de mægtige Guder styrende alt umiddelbar, da i Almindelighed bleve anseete for et Slags Mellembud eller Bæfener mellem Guder og Mennesker, som man troede, tog sig af disse og paa det bedste anbefalede deres Sag til en højere Guddom; saadanne Underguder viistes en særdeles Opmærksomhed, saadanne opreistes Templer, Altare o. s. v. Det almindelige Græske Navn for disse var Daimones, det Latinske derimod Genii, Selv afdøde Mennesker, der af deres Familie, Stat eller Menneskeslægten overhovedet havde gjort sig fortiente, regnedes blandt slige Skytsguder. At Genius i Ordets vidtløftigere Forstand er et Fælledsnavn for alle disse, har Montfaucon viist i hans Værk om Oldsagerne, hvor han af Indskrifter fører Beviis for samme Mening, der i Tillæget til Værket siden næriere drøstes. Genier, der som tjenestgiørende Aander tillagdes selv de høieste Guder, beskyttede efter almindelig Folketro ei alene enkelte Mennesker, men og hele Byer, Colonier, Folkeslag, Lande o. s. v.; ja enhver menneskelig Syffel og Kunst havde hos de gamle Romere en Genius, der om samme værnede; dog ble

ve Rigerneſ, Byerneſ, Huſeneſ og Familierſ
ſkytſaander iſær dyrkede under Navn af Penater
og Larer.

Penaterneſ.

Ordetſ Oprindelse ſynes Cicero bedſt at have fremsat
paa hiint Sted, hvor han udleder den af penus el-
ler penitus. Paa en noget forſkiellig Maade udle-
der Macrobiuſ den af ſidſtnevnte Ord i hans Sa-
turnalierſ 3die Bogſ 4de Kapitel. Andre Deri-
vationer derimod, ſ. Ex. den af Penes og nati,
ſynes, ſom Gutberleth ogſaa viſer i hans Skrift
om Cabirerne, at komme mindre her i Betragt-
ning. I en tredobbelt Betydning har Ordet Pe-
nateſ været brugt hoſ de Gamle: 1) I Betydning
af Huuſguder og ſølgelig det ſamme ſom Lareſ,
deleſ uden Tillæg, deleſ med Tillægſordet parvuſ,
og deleſ med udtryffeligg Tilføining af Ordet Lar.
Saaledeſ falder Iſidor alle Guder, der dyrkeſ
hiemme, Penateſ. Saaledeſ forekommer og Or-
det hoſ Terentz i hans Phormio, ſamt hoſ andre
ſkribentere. I denne uegentlige Betydning er
det fornemmeligg, de kaldeſ parvi (meeſt med Hen-
ſyn til deres Billederſ Ubetydeligg), og adſkilteſ
ſaaledeſ fra magni Dii Penateſ eller hele Rigerſ
Penater. . 2) I figurligg Betydning for Huſet ſelv
eller Fædrelandet. 3) I egentlig Betydning
ſom Byerſ og Rigerſ ſkytſguder. Som ſaa

danne nævnes i de af Cicero i Taler for Sylla.

Som Byers Guder omtales de hos Macrobius og herfor og hos Cælius Rodiginus. At Grækerne og, ligesaavel som Latinerne, havde havt slige Skytsguder for Riger og Stæder, sees tilstrækkelig af hiint Sted hos Demosthenes, hvor Apollo Pythius nævnes som πατρώος τῆ πόλει. Heraf bliver det isvrigt klart, at Penaterne havde båret af et dobbelt Slags, saavel offentlige eller større Penacer, som private eller mindre, der ere ganske det samme som Huusguder eller de saakaldte Familie-Lares. Denne Forskiel bliver hos classiske Skribentere stundum udtrykkelig iagttaget.

Penaterne have flere forskjellige Benævnelser: de kaldes ikke allene Dii magni, som før er sagt, men stundum og Di patrii, hvorfor de hos Tacitus faae Navn af præsidis imperii Dii. Hertil komme endnu andre vilkaarlige Benævnelser, f. Ex. Cælestes og Dii consertes. De Græske Benævnelser ere θεοὶ χρυσοί, θεοὶ δυνατοί o. s. v. Angaaende de offentlige eller egentlig saakaldte Penaters Oprindelse holder Denys sig til Forfattere, der antage disse Guder for at være de samme, som Dardanus fra Samothracien førte til Phrygien, og som Aeneas siden tog med sig til Italien. Macrobius beraaber sig blandt andre paa Nigidii og Varros Vidnesdyrd for at bestyrke det same. Cervi-

us i Anmærkningerne til Virgils Eneides 3die Bog omtaler ligeledes Penaterne som Guder, der først vare komne fra Samothracien og siden førte over til Italien, hvorfor og Samothracerne, som han tilføier, have Ord for at være Romernes Blodsforvandte. Ja samme Grammaticus lader Varro udtrykkelig nævne Eneas, som den der har bragt Penater, nemlig visse Træ- og Steenbilleder, over til Italien. Des offentlige Penater, som Romerne dyrkede, vare i Folge samme Tro netop de store Guder fra Samothracien, hvilke efter Herodot i 2den Bogs 51de Kapitel ikke vel kan skilles fra Cabirerne. Herodot i 3die Bogs 37de Kapitel fortæller, at samme ere blevne ansete for Vulcans Sønner; denne deres Oprindelse anfører og Strabo i den 10de Bog af hans Geographie, hvoraf i det mindste den meget rimelige Slutning kan uddrages, at Cabirerne, der udgives for Vulcans Sønner og i de ældste Tider ere dyrkede i Egypten, have en Egyptisk Oprindelse og nedstamme fra Demiurgo's, Grækernes Vulcan; thi efter den ældgamle Egyptiske Theologie skuldte alle de øvrige Guder, og især de større, ham deres Oprindelse. Denne saa simple Lære blev siden i de Samothraciske Mysterier indklædt i Billedsprog og afveeg herved alt mere og mere fra den oprindelige Simpelhed, den efter Varros Vidnesbyrd synes at have havt. Snart blev

saaledes Bacchus tillige med Hades, snart Jupiter selv, snart Mercur, Vulcan m. fl. og endnu alleroftest Dioscurerne henregnede til Cabirerne. Ja i Samothracien selv, hvor disse Helligdomme alt tidligen forvandlede til hellige Mysterier og hvorfra de sikkert bleve meest navnkundige, synes Begrebet om store Guder Tid efter anden at have tabt sig og hiint om Skytsguder at være traadt i Stedet. Ei allene enkelte, i Mysterier indviede, Personer troedes Cabirerne, fornemmelig i Havsnød, at kunne hjælpe, men og som hele Byers og Rigers Beskyttere bleve de stundum og det meget tidligen dyrkede. Et Sted hos Dionys i første Bogs 69 Kapitel tiener nok som til denne Menings Bestyrkelse. Cabirernes Billeder skal, efter hvad samme Dionys tør fortælle og selv har seet i Rom ¹⁷⁹⁴ ikke langt fra Forum, have bestaaet i Statuer af to unge Mennesker i siddende Stilling og med Spyd i Haanden. Men om disse Billeder ere nyere Fortolkere meget uenige. Nogle have holdt dem for Vestæ Billeder, andre for Apollos og Neptuns; men de giendrives af Ludovicus Vives og Bossius, som ansee disse for Castor og Pollux, Romernes Skytsguder i den Latinske Krig. Et kort Resultat af det Hele bliver: at Cabirerne overalt forveksledes med Guderne i de Lande, hvor de kom hen, og saaledes kunne selv de meest afvigende

Forfatteres Vidnesbyrd gierne med hinanden forenes, da Romerne vilhigen optog blandt deres Statsguder denne eller hiin fremmede Gud, som ved et eller andet Tilfælde kunde troes at have bidraget noget til at forøge Romerstatens Glands og Anseelse. En serpeles Skyts-gud havde Romerne imidlertid til at vaage over Byen; men ingen vidste eller turde, om han end vidste det, nævne denne Guds Navn. En sliq Fordølgelse af Navnet holdt man nødvendig, at ikke andre Nationer, naar det egentlige Navn blev bekiendt, skulde udfalde (evocare) Guderne, hvilket de selv saa ofte pleiede at giøre mod deres Naboer, og hvilken Udfaldelse ved offentlige høitidelige Bøn-formularer de især tilskrev disses Undergang. I Henseende til de Afbildninger, vi endnu have af Cabirerne, kunneg her anføres de tre Capitoliniske Gunders Billeder, som ere fundne paa den Eus-siske Støtte tilligemed en Afbildning af samme Guder, som Spencer i sin Polymetis beskriver, og endelig en Jaspis, der ligeledes findes i samme Værk med en Orns, en Natugles og en Paa-fugls Billede paa. Paa en Cærisk Familiemynt findes Penaterne afbildede saaledes, som Dionys beskriver dem, med den Undtagelse, at en Hund, som Sindbillede paa Troskab, staar imellem de siddende Figurer, der ovenil ere nøgne, men forneden klædte i Hundeskind, og over disse sees Vul-

cans Hoved tilligemed Tungen, hans Attribut; ved Siden staae Bogstaver, hvis rigtige Udtolkning synes at være LARÉS. Nogle hense da herfor Forestillingen til Familie-Lares, andre til Larer paa Korsveiene. Men følge vi Arnobius, da synes Forestillingen om Lares at være udsprunget af hiin om Penaterne, og senere Begreber om de Romerske Penater her at være sammenblandede med ældre om de Cibiriske Guder. En lignende Sammenblanding af ældre og nyere Forestillinger finde vi og paa Familiens Auciæ, Fontæ og Sulpiciæ Mynter.

L a r e s

stride flere Forfattere om og vide ikke, hvorfra Ordet egentlig har sin Oprindelse. Nogle tillægge det saaledes en Græsk og andre en Latinsk med Hensyn til den bekiendte Fabel om Nymphen Lara; men rettere ansees Ordet for Etrurisk eller Persisk. Artes kaldes nemlig hos Perserne afdøde Helte, der ved berømmelig Daad havde gjort sig navnkundige; ja Kyrstier fik endog i levende Live nu og da dette Dødsnavn. Blandt de Latinke Binavne til Lares mærkes især Præstites, Familiares, Lemures, Larvæ og Manes, hvortil endnu kunne hense andre specielle, nemlig: Dii patellarii og Genii focorum, som de af Arnobius kaldes. De Græske Udtryk ere Æde

κατοικίδιοι, οἱ κατ' οἰκίαν ἕρπες. I flere Betydninger forekommer Ordet i Pluralis, og betegner saaledes (foruden den tropiske Betydning paa Huus og Arnested) 1) Δαίμονες, Menneskers Genier eller Skytsaander, som efter Hesiodi Foltælling vare Siælene af de Mennesker, der i Guldalderen havde levet paa Jorden. 2) De Afdødes Siæle. 3) De Afdødes Genier, og endelig 4) Husets beskyttende Guder. Lærernes første og oprindelige Forretning synes nemlig at have bestaaet i at beskytte Huset, at drage Omsorg for Huusvæsenet og vaage over Beboernes Held og Lykke. - Oprindelsen til disses Dyrkelse maae uden Tvivl tilskrives den gamle Skik hos Egyptianerne, at begrave deres Slægtninge, Børn, Venner og Naarørende hjemme i Huset, hvilken Skik en lang Tid og synes at have hersket i Italien, indtil samme ved de tolv Tavlers Lov blev forbuden.

Offringerne til Lærerne bestode i Røgelse, Viin og andet slegt; Alterne bleve og desuden befrandsede. Som Romerne i fortroligt Lag, førend de gik til Bords, pleiede at offere til Guderne, saaledes offrede de og isærdeleshed til Lærerne endeel af Maaltidet og fastede det paa Arnestedet, der var Huusguden helliget. At forrette et saadant Offer kaldtes libare dapes. Jordens første Grøde og alt, hvad der paa nogen Maade kunde troes at behage Lærerne, offrede man paa

deres Altare; de Rige ofrede unge Tyre, de Fattige Lam, Grise og Høns. Om Familier, der havde Sorg, fortæller Cicero, at de offrede Vædere. Ja ved ethvert vigtigt Optrin, enhver Forandring i Livet, foretoges visse Cæremonier og Høitideligheder til Lærernes Ære. Saaledes tog Bruden fordum, da Kiøbe-Ceremonien ved Giftermaal var i Brug, en Afse og fastede paa Familie-Lærernes Arnested, en anden henflængtes for Lærerne paa nærmeste Korsvei; de Adeliges Børn toge, naar de gif ud af Børnealderen, de Halsbaand, de hidtil havde gaaet med, og hængte om Lærernes Billeder; det samme gjorde frigitte Slaver ved deres Kiæder. Saaledes helligede ogsaa udtiente og i Naade affedigede Soldater deres Vaaben til Lærerne. Ved en lang Reises Tiltrædelse eller en lykkelig Tilbagekomst fra samme forrettede man til disse Guder en Slags høitidelig Bøn, visse Husets Dele ansaaes dem især hellige o. s. v. Arnestedet var Lærernes Alter, men i Forgaarden var Lararium indrettet eller det Indelukke, hvori deres Billeder giemtes; her havde man ogsaa Portraiter af berømte Mænd, der af Keiserne bleve opbevarede enten i det større eller mindre Lararium; thi begge Slags synes de efter Lampridii Vidnesbyrd at have havt. Dog ikke allene Husene, ogsaa Byerne, Weiene, Korsveiene og Agrene m. m. havde deres

Larer. Som enkelte Familiers Skytsguder troedes de og samlede at beskierme Byen, dog ikke uden i den meest overhængende Fare. Med megen Høitidelighed dyrkedes Larerne aarlig paa Festen Compitalia. Flere Gange blev denne Fest afskaffet, men igien indført og det især af Augustus, der bestikkede et Slags Rodemestere (vicomagistri) til at vaage over Larernes Dyrkelse, lod deres gamle forfaldne Templer reise sig af Ruinerne, samt de gamle Altare deels istandsætte, deels en Mængde nye opføre omkring paa Gaderne. Hvad Korestillingerne af Larer angaaer, da kan man neppe tvivle om, at jo mange af de Kobber- og Marmorstatuer, som pryde adskillige Europæiske Musæer, før har havt Plads blandt Lares og Penates; men efter de Kiendemerker paa Larerne, som deels Ovid i hans Fasti, deels Plutarch i hans Quæstiones Romanæ angiver, kunne kun en Statue, der hos Montfaucon findes aftegnet, og en anden lignende, der er afbildet paa den Cussyffe Støtte, bestemt henføres til de Kunstminder, vi have om Larerne. Men især henføres til disse med al historisk Visshed de saakaldte Lares Augusti. Et smukt Altar af dette Slags sees i Museo Pio-Clementino i Rom, og er ziirlig og fuldstændig beskrevet af den lærde Marini i hans Værk over samme Museum.

IV. Blandede Efterretninger.

Den 16 August d. A. har Hs. Majestæt allernaadigst stadfæstet en mellem Hartkornsbrugerne i Steenlille Sogn paa Holbeks Amt og Kiøbenhavns Universitet *), som er beneficeret med bemeldte Sogns Kongetiende, under 27 Maj s. A. indgaaet Forening om denne Tiendes Overdragelse til Yderne for bestandig, saaledes, at Beboerne af Steenlille, Dustrup, Saltøfte, Tjørntved, Laarup og Bedele **) (i alt 45) erlægge til Universitetet i aarlig Afgift 4 Skp. Byg, Brugerne af Dreboe Kongs Hartkorn (i alt 25) 7 Skp. Byg, og Besidderne af Sandlynggaard og Schuurup $4\frac{1}{4}$ Skp. Byg pr. Td. Hartkorn, hvorhos samtlige disse Ydere selv tilsvare alle Kongl. Skatter og Afgifter, som nu ere, eller herefter maatte vordes paabudne, uden Udgift for Universitetet i nogen Maade. Den aarlige Afgift, regnet fra 1 Maj 1811, betales i Penge efter hvert Aars Capitels-taxt til Universitetets Casserer i Kiøbenhavn inden

*) Denne Tiende har hidtil været oppebaaret af Biskoppen i Siøllands Stift i hans Egenkab som tertius Theologus ved Universitetet.

**) Bedele ligger i Munkeliseby Sogn, men har noget Hartkorn (6 Skp. 3 Sdk. $\frac{1}{3}$ Alb.) liggende i Steenlille Sogn.

næste Aars Martii Måneds Udgang. Det tiendevende Hartkorn beløber i alt 169 Tdr. 5 Skp. 1 Fdk. $1\frac{1}{5}$ Alb.; men derfra gaaer Hartkorn 10 Tdr. 2 Skp. 1 Fdk. $2\frac{1}{8}$ Alb., for hvilket ingen Tiendeforening kunde sluttes, da det deels er Annexjord, hvoraf alle tre Tiender tilhøre Præstekaldet, deels er udlagt til Skovjord, deels er afbrændt Lyng-Tørvestær.

Ved Skrivelse af 13 Jun. fra Hr. Generalmajor v. Lorenz, Chef for det norske Livregiment, blev Universitetets Rector indbuden til, med nogle af dets andre Professorer, næste Dag, til Erindring om at sammes første Oprettelse var skeet af det Kiøbenhavnske Academies Studenterne 1658, at overvære Høitideligheden ved nye Faners Indvielse for bemeldte Regiment, ligesom dette ved andre lignende Leiligheder var skeet *). Ifølge denne Indbydelse indfandt Rector Magnificus og tre andre Medlemmer af Consistorio sig den 14 Jun. ved den omtalte Høitidelighed.

Den 17 Jul. confirmerede Consistorium den af Kammerherre Foss, Candid. Ludv. de Hem-

*) Jvf. disse Annaler 1808 1 B. S. 216. Anm.

mer meddeelte Dinomination til i tre Aar at nyde Deel i det Fossiske Stipendium.

Samme Dag udnævnedes Consistorium Candid. Theolog. N. C. Østrup til at nyde den ledige Plads paa Elersens Collegium.

S. D. besluttede Consistorium, at 100 Rdlr., som Præsten Hr. Aagaard i Agerstov havde skænket til Elersens Collegium, skulde efter Hr. Commandeur og Ridder Løvenørns Forslag henlægges til Bibliothekets Fond og for samme gøres frugtbringende.

D. 25 Sept. udnævnedes Consistorium Studios. Theol. Jacob Johan Galschiøt, til at nyde den ledige Plads paa Walchendorfs Collegium.

V. Svar paa en Skrivelse.

I et med H. J. L. undertegnet Brev har Udg. modtaget den Forespørgsel: hvorfor ikke den Examen, som Studiosi Chirurgiæ underkaste sig, i disse Annaler anmeldes ligesaavel som den pharmaceutiske Examen, om hvilken det dog kunde være uvist, hvorvidt den hører til Universitetshandlinger, da den i Universitetsfundatsen ikke omtales (Jvf. disse Ann. 1807 I B. S. 75), hvorhos Indsenderen har yttret det Ønske, at saadan Anmeldelse herefter maatte skee.

Til Gienfvar herpaa tiener, at de Efterretninger, som meddeles i nærværende Journal, indskrænke sig, for saavidt de af Udgiv. selv kundgøres, ifølge Journalens Plan, til saadanne, som angaae de videnskabelige Underviisnings-Anstalter, der ere underlagte Overbestyrelsen af den Direction, i hvilken han er Secretær, altsaa til Universitet, Sorøe Academie og de lærde Skoler; og de grunde sig enten paa Collegial-Forhandlinger eller paa officielle Indberetninger til bemeldte Direction. Da nu det chirurgiske Academie er et fra Universitetet aldeles affondret Institut, saa ligge de Examina, som Studios. Chirurgiæ der underkaste sig, lige meget uden for Journalens Diemed og Udgiverens Kundskabskreds, eftersom han i den Embedsstilling, i hvilken han er Udgiver af Univ. og Skole-Annaler, ingen Leilighed har til at blive underrettet om, hvilke Studiosi Chirurgiæ ved det chirurgiske Academie underkaste sig Examen, og med hvilket Udfald. Med den pharmaceutiske Examen er Tilfældet ikke det samme, da den virkelig, ifølge Forordn. af 4 Dec. 1672, afholdes af det medicinske Facultets Professorer, hvilke ere Embedsmænd ved Universitetet. Jvf. Callisens Physiske-medicinske Betragtninger over Kiøbenhavn 2 D. S. 504. Læger derimod nogen Studiosus eller Candidat. Chirurgiæ den medicinske Examen ved Kiøbenhavns Universi-

tet, er saadant hidtil blevet og vel fremdeles blive bekiendtgjort i disse Annaler.

Saafermt iøvrigt Udg. fra Bedkommende skulde blive anmodet om at indføre de Efterretninger, Brevskriveren savner, og til den Ende forsynet med autentiske Opgivelser, vil en saadan Anmodning med Fornøielse blive opfyldt.